Bibliotekarstudentens nettleksikon om litteratur og medier

Av Helge Ridderstrøm (førsteamanuensis ved OsloMet – storbyuniversitetet)

Sist oppdatert 28.11.25

Om leksikonet: https://www.litteraturogmedieleksikon.no/gallery/om_leksikonet.pdf

Epigon

Fra gresk "epigonos": "som er født seinere" ("epi": etter og "gon": fødsel). En person som driver med uselvstendig, talentløs etterligning. En som etterligner, men med lite originalitet. En forfatter eller kunstner om skaper en etterligning av et annet verk, eller som generelt mangler nye ideer, betydelige kreative evner og selvstendighet.

"Når diktere benytter seg av overleverte former, uten å tilføye noe originalt, blir de betraktet som epigoner." (Gelfert 2010 s. 64) Mye kritikk har rettet seg mot "det epigonale dikterspråkets hulhet" (Bertl og Müller 1984 s. 63).

"Ordet *epigon* kommer af græsk *epigonos* 'efterkommer', af *epi-* og *gonos* 'slægt, afkom'. […] oprindelig ikke værdiladet, men almindelig betegnelse for en efterkommer; fx i den græske mytologi for de syv kongesønner, der erobrede Theben efter deres fædres forgæves forsøg (se den thebanske sagnkreds), eller for en anset kunstner. Siden begyndelsen af 1800-tallet anvendes begrebet om en kunstner eller digter, som i form eller indhold efterligner det forgangne. Begrebet udvikles som modbillede til geni-æstetikkens forestillinger om den frie, skabende originalitet. Som en mattere efterklang opfattedes således digterne i Danmark omkring 1850 efter Adam Oehlenschläger og guldalderen. Først senere – bl.a. i kraft af litteraturforskningens interesse for indflydelsesforhold mellem store digtere – anvendes epigon om et værks litterære værdi, dvs. i vurderingen af forholdet mellem plagiat og originalitet. I moderne og postmoderne, eklekticistisk kunst og i bevidste kopier som fx Andy Warhols reproduktioner af Marilyn Monroe er epigonforholdet et uomgængeligt udgangspunkt, men kunstneren sætter sig samtidig fri af forbilledets forpligtende autoritet og søger tilbage mod begrebets før-romantiske betydning: *Enhver kunstner er epigon*. Den amerikanske litteratur-kritiker Harold Bloom har forsøgt at forny betydningen af begrebet epigon i *The Anxiety of Influence, A Theory of Poetry* (1973). Det er ifølge Bloom igennem det ubevidste opgør med en litterær faderskikkelses indflydelse, at en digters "originale" udtryk afgørende bliver præget." (http://denstoredanske.dk/Kunst_og_kultur/Litteratur/Litterær_terminologi/epigon; lesedato 02.05.18)

"The Greek word "epigon" literally translates to "descendant." Over time, it came to refer not only to subsequent generations of someone's relatives but also to their

followers and eventually to imitators. Today, in the realms of science and culture, the word "epigone" has a rather unflattering connotation. Epigones are typically seen as talentless imitators of others' creations […] blindly copying what has already been created by someone else. Alternatively, the term can refer to scholars who adhere to outdated theories." (https://medium.com/ @ancient.rome/who-are-the-epigones-781ca1daa744; lesedato 10.02.25)

"An "epigon" refers to a person who imitates or follows the ideas, style, or work of an earlier figure, often lacking original thought or creativity. It implies a derivative nature rather than innovative or original contributions. […] The term is often used in a derogatory sense to describe someone who is a follower or an inferior imitator of a more established or accomplished individual. It can apply across various fields, including literature, art, music, and science. For example, one might say, "Though he is talented, many critics view him as an epigon of the great novelist whose style he emulates." […] Synonyms: Imitator Follower Copycat Imitative Derivative" (https://goong.com/word/epigon-meaning/; lesedato 02.05.25)

Ordet brukes i sammenhenger som dette: "Mange musikere i dag er blot epigoner af tidligere legender. […] Han betragtes som en epigon af klassisk litteratur, og mangler ægte innovation. […] I modeverdenen ses hun som en epigon snarere end en trendsætter." (https://goong.com/da/word/epigon-hvad-er--engelsk-til-dansk/; lesedato 02.05.25)

Epigoneri har ofte blitt sett på som typisk for en nedgangsfase etter en tidligere blomstrende kultur (Gert Mattenklott i https://www.merkur-zeitschrift.de/artikel/ das-epigonale-eine-form-der-phantasie-a-mr-38-4-410/; lesedato 13.08.25). Epigoner har blitt oppfattet som elever, talerør og parasitter (Bernhard Metz i https://www.jstor.org/stable/pdf/3840745.pdf; lesedato 13.08.25). Men noen av dem har også blitt sett på som fullbyrdere av det forgjengerne innledet (Alexandre Kostka i https://link.springer.com/chapter/10.1007/978-3-476-03508-0_11; lesedato 13.08.25). Det kan være en gjentagelse som er en suksessrik revisjon (Bernhard Metz i https://www.jstor.org/stable/pdf/3840745.pdf; lesedato 13.08.25).

Det har blitt hevdet at epigoner lever et slags sekundært liv, i skyggen av noe forutgående, basert på fortidens ideer, i mangel på originalitet og selvstendighet (autonomi), men noen ganger også med "tradisjonens kraft" (Udo Roth i https://epub.ub.uni-muenchen.de/25695/1/Roth_Udo_Rezension_Fauser.pdf; lesedato 13.08.25). "Epigoneri är påverkan utan ångest." (Gunnar D. Hansson i *Lyckans bersså*, 2008)

Etterligningen kan skje lenge etter det opprinnelige verket. Fernando de Herrera var en spansk dikter på 1500-tallet. Han var sterkt påvirket av den lyriske tradisjonen som stammet fra Francesco Petrarca, en italiensk dikter på 1300-tallet. "It was clear since his own lifetime that Herrera was determined to be the greatest Spanish

epigon of Petrarch." (Andreina Bianchini i https://muse.jhu.edu/article/672009/summary; lesedato 11.10.25)

I den såkalte "petrarkismen" i Italia fra 1530-tallet av prøvde en rekke diktere programmatisk og konsekvent å dikte på lignende måter som Petrarca (Wittschier 1985 s. 81). Denne litteraturen fikk et seriepreg (Wittschier 1985 s. 96). Italieneren Girolamo Ruscelli ga i 1559 ut boka *Rimario* (originaltittelen er egentlig svært lang), som inneholder en rimordliste over dikteren Francesco Petrarcas rim. Dette gjorde det lettere å imitere Petrarca for de mange som hadde han som sitt store lyriske forbilde og som var epigoner. Petrarca selv var ikke fremmed for i et par av sine bøker å gi lesere råd om hvordan de burde dikte, samtidig som slike forklaringer utdypet lesernes forståelse av diktene hans (Fiorato og Margolin 1989 s. 347).

Den engelske forfatteren Sophia Lees roman *The Recess* (1783-85) ble en "phenomenal success […] its sensational storyline, and its unique combination of gothic, sentimental, and historical features made it a prime candidate for imitation, and in the two decades following its publication a number of *Recess* knock-offs appeared on the shelves of the circulating library. Lee's most direct imitators borrow at times her characters, mode of narration, and fundamental narrative premise, and even echo her language quite closely. Rosetta Ballin's *The Statue Room* (1790), for example, borrows the *Recess*'s villain Queen Elizabeth, while A. Kendall's *Tales of the Abbey* (1800) features one of its two love interests, the Earl of Essex. F. C. Patrick's *The Jesuit* (1799) goes even further, borrowing a cast of characters wholesale from *The Recess*, including Elizabeth, Mary, the Earl of Leicester, and the Duke of Norfolk, while simultaneously adopting Lee's epistolary mode of narration. Lee's imitators usually include some close variation on her novel's premise of a secret (and fictional) child of a real historical figure, which Lee in turn borrowed from Prévost's *Cleveland*." (Anne H. Stevens i https://link.springer.com/chapter/10.1057/9780230275300_3; lesedato 20.09.22)

"Agnes Musgrave's *Cicely; or, the Rose of Raby* (1796) is perhaps the most blatant copy of *The Recess*. Like that novel, *Cicely* purports to be a packet of discovered letters that an 'editor' has modernized. In the introduction, Musgrave mimics Lee's gestures of uncertainty from her advertisement. Musgrave speculates on the authenticity of her packet of letters, comparing them to both romance and history: 'True, it speaks of many things mentioned by our Histories, yet such an air of romance hangs over it, and so many strange adventures are intermingled, I know not what to believe' (n.p.). Similarly, Lee's advertisement mentions both the probability and the romance of the papers she's discovered: 'A wonderful coincidence of events stamps the narration at least with probability, and the reign of Elizabeth was that of romance. If this Lady was not the child of fancy, her fate can hardly be paralleled' (5). The opening of Musgrave's novel also echoes Lee. Musgrave's narrator begins by explaining her hesitancy to share her life story with

her friend: ‘Had it been possible to have refused a request made by Matilda Lumley, I would have done so, when my beloved friend, at parting, begged me to gratify her fond curiosity, by giving a regular detail of a life […]’ (1). Lee’s novel opens similarly, though in a more elevated tone of sentimentality […] But even imitations as blatant as Musgrave’s could succeed in the age of the circulating library: *Cicely* went into four editions by 1831 (Blakey 61). Lee’s popularity certainly bred imitations” (Anne H. Stevens i https://link.springer.com/chapter/10.1057/97802300275300_3; lesedato 20.09.22).

Den tyske forfatteren Karl Immermanns roman *Epigonene* (1836; tysk tittel *Die Epigonen*) handler om ungdom som er desillusjonert etter napoleonskrigene. I romanen hevdes det at fedrenes store skatter nå ligger til salgs i billige salgsboder. Romanen tematiserer avstamning, genealogi, illegitim familie, arv, tradisjons-avhengighet, etterkommernes skyld som følge av de eldres skyld, uselvstendighet, kraftløshet, bedrag og en slags maskeringstvang (Bernhard Metz i https://www.jstor.org/stable/pdf/3840745.pdf; lesedato 13.08.25).

“Etter Goethe og Hegel led mange generasjoner av epigon-komplekset” (Meyer m.fl. 1973 s. 291), dvs. de etterlignet geniene og fulgte tett i deres fotspor. Den tyske dikteren Heinrich Heine mente at det ville være nesten umulig for han å tre ut av Goethes “overmektige” skygge (sitert fra https://literaturkritik.de/id/4319; lesedato 13.08.25).

Italieneren Francesco Domenico Guerrazzi levde omtrent samtidig med den britiske dikteren lord Byron på begynnelsen av 1800-tallet og var en stor beundrer av hans verk. Guerrazzi var en Byron-epigon: “an epigone who carried to extremes his model, Byron, thereby turning him into caricature. In Guerrazzi’s works everything is gloomy, nature is menacing, God is a merciless tyrant, life is blasphemy, tenderness is banned, and sentimental life is morbid, threatening and often tinged with sadism. As such he created the ‘Satanic’ form of Byronism and the cult of this aspect of Byron in Italy. As poet as much as political model for the poets of Italy’s ‘Second Romanticism’ and the *Scapigliatura*, Guerrazzi was to exert a significant influence through his assimilation of the more ‘dangerous’ ideas and images of Byron. Guerrazzi was aware that his ambitions were greater than his skill, as he noted in his memoirs: ‘I feel I am performing a tragedy of Alfieri’s with puppets.’ As Mario Praz rightly noted, Guerrazzi had a lifelong interest in repellent and filthy facts ‘that he relished parading with the heavy sarcasm of a moralist’ ” (Cardwell 2004a s. 91-92).

Den danske litteraturkritikeren og -forskeren Georg Brandes skrev i *Den romantiske Skole i Frankrig* (1882) om den franske journalisten og forfatteren Auguste Vacquérie, og hevdet at han var forfatteren Victor Hugos epigon. Hugo regnes som en av de største dikterne i den franske romantikken. Vacquérie skrev blant annet skuespillet *Tragaldabas* (1875).

“Nationalromantisk Epigondigtning 1848-1864 [...] Epigon er en efterligning – og det er denne betydning det refereres til, når man kalder denne periodes digtning for nationalromantisk epigondigtning. Digtere som Carl Ploug (1813-1894), Carit Etlar (1816-1900) og H. F. Ewald (1821-1908) er kendte ‘epigondigtere’, der leverede tidens nationalistiske litterære skyts.” (Gunnar Mühlmann i https://dansksiderne.dk/index.php?id=5114; lesedato 10.10.25)

Svend Leopold var en dansk forfatter og journalist. I memoarverket *Erindringer fra min ungdom* (1928) skriver han om siste halvdel av 1800-tallet, og har noen krasse vurderinger av danske diktere i perioden: “Den nye Litteratur banede sig ny Vej i de Aar med Vaabenmagt, og Sejrene blev ikke vundne, uden at der gik baade Haartotter, ja, hele Skalpe med i Løbet. Da alle de gamle Klassikere var døde, paa Hostrup og Goldschmidt nær, gik Kampen nemlig løs mod de arme Epigoner, som Rudolph Schmidt, Alfred Ipsen og Vilhelm Bergsøe, der blev erklæret for Bagstrævere og Ignoranter, Talentløse og Folkefordummere. I de Aar blev Sophus Schandorph derimod regnet for en Fornyer [...] Som Lyriker var Schandorph en Epigon, som Prosaforfatter er han vel nærmest ved at være en Nyskaber, skønt Epigonen altid dulgte sig dybest inde i ham uden at turde vove sig frem i Dagslyset. [...] Det gamle højtkultiverede Danmark laa ellers paa Sottesengen i disse Aar. Martensen døde i 1884, Kaalund i 85, Goldschmidt i 87. Tilbage var kun Chr. K. F. Molbech. Han var en Epigon i uafbrudt Nedgang. Han var i den Grad hadet og afskyet for sit Epigoneri og sin ubøjelige Selvfølelse, at man kun nødigt taalte ham i de Levendes Tal. Som Censor ved det kongelige Teater havde han i den Grad opbragt det unge Danmark imod sig, at man skulde tro, at hans Liv kunde være i Fare. Han levede imidlertid roligt videre paa sin pæne blegsotige Efterromantik, som den nye Skole fandt saa forkastelig, at man tiltroede ham lave Karakter-egenskaber, som Smaalighed, Selviskhed, Misundelse og Forfølgelseslyst. [...] Einar Christiansen skrev sit Epigondrama “Nero” [...] og der var en purung Digterinde, der hed Jenny Blicher-Clausen, der skrev “Digte”, og som, i de kommende Aar skulde bidrage meget til at forvirre Folks naturlige Sans for den gode Poesi. [...] den fine og ganske uselvstændige Epigon, Otto Fønss, der kunde efterligne Emil Aarestrup saa skuffende, at mange ikke vidste, om han virkelig var et Talent. [...] den overgemte Romantiker, Michael Rosing, der var vor Romantiks sidste indtørrede Vinteræble nede i Sorø, hvor han som Overlærer ved Akademiet ogsaa havde Tid til at hengive sig til det, som Kritiken dengang kaldte for “den ideelle Flugt”. Han havde taget sig Epigonerne til Forbillede, uden at naa dem” (sitert fra https://slaegtsbibliotek.dk/2023/938172.pdf; lesedato 04.11.25).

Den jødiske dikteren Avrom Zak “began his literary career with poetry, memoirs, and journalism, all with lyrical sentimentalism, daily rhymes, and war memories. He was an epigon (inferior imitator) of Leyb Naydus but never reached Naydus’s poetic flight, well-constructed elegant verses, [which were] flexible and picturesque. He lacked artistic strength to establish a personal tone, and, besides

this, he did not feel or express the new times." (https://www.jewishgen.org/yizkor/warsaw/War493.html; lesedato 02.05.25)

Den østerrikske komponisten Anton Bruckner "blev rubriceret som Wagner-discipel, og et langvarigt modsætningsforhold dannede sig mellem den progressive fløj (den nytyske skole) og tilhængerne af Johannes Brahms, der anså Bruckner for at være en formløs epigon." (https://lex.dk/Anton_Bruckner; lesedato 10.02.25) Den østerrikske komponisten Heinrich von Herzogenberg "has been characterized as a mere epigone of Brahms" (https://bgen.dict.cc; lesedato 02.09.25).

Johannes Brahms var en tysk komponist som har blitt kalt "den siste store klassikeren" innen senromantikkens musikk. Hans *Symfoni nr. 1 i c-moll* (1876; opus 68) er påvirket av Beethovens musikk. "Etter en mørk innledning får vi en hornsolo som maner til oppvåkning. Denne videreføres av fløyten, før flere messingblåsere slutter seg til i en koralaktig passasje. Og så, da: Temaet som fikk den notoriske kritikeren Eduard Hanslick til å kalle dette for "Beethovens 10." For visst minner det om An die Freude, men Brahms er ingen epigon. Snarere er det snakk om at han endelig, som 43 år gammel mann, har besteget det symfoniske fjellet – over 50 år etter at Beethoven skrev sin siste. Og melodien Brahms har skapt er heller en måte å hilse pent med hatten til sin forgjenger, og i trygg forvisning vite at han endelig greide å skrive en symfoni!" (Frode Skag Storheim i https://harmonien.no/konsertprogram/2024-04-ragnhild-hemsing-med-bfung/; lesedato 02.09.25)

Den østerrikske komponisten Robert Fuchs "var en anspråkslös och blygsam man, som gjorde dålig reklam för sina verk. Redan under hans storhetstid menade dock en del att han var en epigon av Brahms och Schuberts musik. Och vill man bli stor i musikhistorien måste man vara en innovatör. Det räcker inte med att ens verk älskas av en stor krets." (Yngve Bernhardsson i https://www.kammarmusikforbundet.se/wp-content/uploads/2023/11/Fuchs-Robert.pdf; lesedato 04.11.25)

Den tsjekkiske filosofen Ladislav Klíma "is often known as an epigon of [den tyske filosofen] Friedrich Nietzsche" (Jiřina Havlová i https://naos-be.zcu.cz/server/api/core/bitstreams/3f1a8951-a076-40fa-9476-d357f18104b5/content; lesedato 02.05.25). Harry von Kessler var en fransk-tysk diplomat og forfatter, og en av mange Nietzsche-epigoner. Det uvanlige hos Nietzsche blir hos Kessler til "borgerlig middelmådighet" (Alexandre Kostka i https://link.springer.com/chapter/10.1007/978-3-476-03508-011; lesedato 13.08.25).

Den franske forfatteren Maurice Montégut, som blant annet publiserte *Muren: Roman fra Kommunen* (1892), har blitt betraktet som en epigon som etterlignet andre forfatteres naturalistiske romaner (http://www.dulerot.fr/index; lesedato 24.04.20).

Noveller rundt Claudia (1912) av tyskeren Arnold Zweig var en av hans første bøker i et langt forfatterskap. Verket har blitt oppfattet som så kunstnerisk uselvstendig at det bør kalles epigoneri, men Zweig var klar over at han lente seg tungt på sine litterære forbilder (Agnieszka Klimas i https://bibliotekanauki.pl; lesedato 13.08.25).

Den tyske juristen, politiske teoretikeren og nazisten Carl Schmitt "can be seen as an epigone to Machiavelli, yet he also grapples with the process initiated by the Florentine thinker – the gradual erosion of the state's legitimacy. Machiavelli was among the first to boldly challenge classical political philosophy, centering his theory around the concept of the exception, whose existence was dictated by state power itself. Schmitt indeed follows in the footsteps of Machiavelli, thereby positioning himself as an epigone to the Florentine thinker." (Wojciech Borowy i https://bibliotekanauki.pl; lesedato 02.09.25)

Den amerikanske filmregissøren Brian De Palma har ofte blitt kalt en Hitchcock-epigon (ifølge Winter 2010 s. 84).

The Shadows var en engelsk musikkgruppe som var svært populær blant ungdom fra slutten av 1950-tallet til noen år inn på 1960-tallet. "I både Sverige og Norge var det *shadowsband* som var tidens mote. Etter at engelske "The Shadows" var vist på film i 1961, krydde det av epigoner som spilte melodiøs, men relativ intetsigende, gitarmusikk." (Bjørn Stendahl i https://www.jazzarkivet.no/jazz-i-norge/jazz-1960-1970; lesedato 13.10.25)

"Med foredraget "Tungetale fra Parnasset" skulle Arnulf Øverland i 1953 sette i gang en svært toneangivende diskusjon om modernistisk diktning i Norge. […] En av hans hovedinnvendinger mot modernistiske lyrikere var at diktningen deres ikke sprang ut av egne erfaringer. Øverland mente at de skrev uselvstendige dikt: "Skal kunst og diktning fornyes, da må fornyelsen ikke bestå i selsomme påfunn av formell art; men den må komme innenfra" (Øverland 1954, 234). Han mente at norsk modernisme var en ukritisk import fra Sverige og England, trolig en kopi av de svenske lyrikerne som ble kalt "fyrtiotalisterna", og den amerikansk-britiske forfatteren T.S. Eliot. Det var en slags "smitte" som kom fra utlandet, mente Øverland: "Ennu har vi ikke så meget av det i Norge, men i Sverige er det blitt en hel åndsretning, en hel generasjon av tungetalere og Eliot-epigoner – 40-talistarna" (Øverland 1954, 227)." (John Brumo i https://www.scup.com/doi/10.18261/9788215037349-2020-02; lesedato 11.10.25)

Epigoneri omfatter ifølge den kanadiske forfatteren James Harbeck "all the lesser abstract expressionists, all the splash painters after [Jackson] Pollock, all the uninventive atonalists of the later 20th century, all the movie scorers who set [Philip] Glass-like scales, all the fanfic authors… for that matter, so was I in my late teens, trying to produce something like [James Joyces eksperimentelle roman]

Finnegans Wake (the results were vomitrocious and soporific). I think one goes through excusable phases of epigonism in one's youth; ideally, at length one learns to be "inspired by" and "drawing on" rather than slavishly imitating." (Harbeck i https://sesquiotic.com/2015/01/17/epigone/; lesedato 02.09.25)

"[I]n any field, artists that reach a "too" unique language or style cannot leave heirs (who could carry on a project such as *Finnegans Wake* without being under the shadow of Joyce permanently? Or explore the paths of Stan Brakhage or Michael Snow without being an epigon?)." (Pedro Vieira de Moura i http://www.succoacido.net/showarticle.asp?id=742; lesedato 06.10.25)

Forfatteren Jon Fosse fortalte i et intervju: "Eg ser meg sjølv att både i andres prosa, poesi og dramatikk. Og det mest tåpelege av alt: også i intervju. Folk seier det same eg har sagt i tjue år. Og framstiller det som om det var soge av eige bryst. Eg tenkjer at alt talent har med evna til å etterlikna å gjera. […] På gymnaset skreiv eg ein roman som var Vesaas att og fram, reinspikka epigoneri. […] Men den største og verste epigonen eg har lese, klarte til og med å få nobelprisen. Halldór Laxness er Hamsun-epigon, ikkje anna. Heilt skjøneleg at han hata Noreg, og særleg nynorsken. Elles finst det ein heil litteratur av Hamsun-epigonar, og av Ibsen-epigonar." (*Morgenbladet* 23.–29. mai 2014 s. 51)

Den franske forfatteren Michel Houllebecq sa i et intervju at en "forfatters etterliv handler om hvor mange epigoner han får, hvor mange som skriver i den retning, skole eller stil han skapte. - Derfor følger jeg godt med på mine etterfølgere. […] roser også Houellebecq vertslandet. For dets litteratur ("Kaspar Colling Nielsen liker jeg. I Frankrike kalles han den danske Houellebecq")." (*Morgenbladet* 30. august–5. september 2019 s. 9)

Den rumenske forfatteren Igor Berglers debutroman *Den tapte bibelen* (2015) har påfallende likheter med en amerikansk bestselgerroman: "On first glance, it is merely one of hundreds of copies after Dan Brown's *The Da Vinci Code* (the book's cover art hints towards this as well): a deeply buried ancient secret, planetary conspiration, clues hidden within various artefacts, mysterious and highly efficient assassins, cultural tourism, a romantic interest developing between the characters, and so on. However, the book proves to be much more intelligently written and exciting than this first impression would lead us to believe: conspiracy novel à la Dan Brown, excellently documented and ambitious in its proportions, it succeeded in combining a local material (Vlad the Impaler/Dracula) and an international literary formula (the conspiracy thriller)." (Mihai Iovănel i https://dacoromania litteraria.inst-puscariu.ro/pdf/07/DRL%207%202020.pdf; lesedato 27.02.25)

Den irske forfatteren Lucinda Riley (som bl.a. har skrevet romanen *Orkideens hemmelighet*; på norsk i 2011) "har åpenbart satt seg fore å surfe på Kate Mortons romansuksesser der oppskriften er et forfallent hus, en grusom hemmelighet og en kvinne fra nåtiden som begynner å nøste opp en historie fra fortiden som tilslutt

også involverer hennes eget liv. En fortellerteknikk som langt på vei er blitt en ny episk mal." (*Dagbladet* 25. juli 2011 s. 63)

Noen forfattere utvikler seg så lite at de har vært kalt epigoner av seg selv (Neuhaus og Holzner 2007 s. 555).

Litteraturliste (for hele leksikonet): https://www.litteraturogmedieleksikon.no/gallery/litteraturliste.pdf

Alle artiklene i leksikonet er tilgjengelig på https://www.litteraturogmedieleksikon.no